Ч. 259. Неділя 17 (30) падолиста 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа знесеня кавций службових урядників державних. — Борба склепарів з шинкарями. — До парляментарної ситуациї. — Виґавор для султана. — Ворохобня в Марокку.)

Справа знесеня кавций службових викликала обаву, що то зробить некористний вплив на курс ренти, отже в тій справі пишуть з Відня: Предложений на оногдашнім засіданю палати послів проект закона о знесеню кавций службових і сполучених з тими кавциями документів, виставлюваних жінками складаючих кавциї — вдоволяє бажаню кругів урядничих. Правительство тішило ся на то з того взгляду, що кавциї дають державі лиш незначну запоруку материяльну, а за то треба нерозмірно богато часу, труду і коштів на адміністроване тими кавциями; на відворот же складане кавций вимагає великих жертв зі сторони обовязаних до того урядників. Внаслідок знесеня кавций службових, побіч звороту 6 мілїонів корон кавций в готівці, треба буде видати сторонам около 25 мілїонів корон записів довгу держави, ужитих на кавциї службові. Мимо того не треба побоювати ся, що то вплине некористно на курс ренти. Передовсім переважна часть — звиш 21 мілїонів корон — кавций службових, зложених в записах довгу держави, єсть власностию самих урядників, обовязаних доси до складаня кавций — отже властителї тих облїґаций чей не не будуть їх продавати, лиш якась, може невеличка часть піде на торг грошевий. В прочім вже з маніпуляцийних причин видаване кавций може поступати лиш поволи, і длятого визначено для него трилїтний речинець. — В звязи зі знесенєм кавций службових має бути знесена також і та установа, після котрої жінки деяких катеґорий виставляли доси документи, котрими признавали скарбови держав право що до своїх претенсий до майна своїх мужів.

Внаслідок домагань шинкарів в справі управильненя продажі алькогольних напитків і обмеженя єї в нешинкарскій торговли завела ся тепер борба межи шинкарями а купцями мішаних товарів. Оногди відбули ся у Відни збори звиш 2000 купців, властителїв склепів з мішаними товарами і делєґатів товариств провінциональних, іменно же з Долїшної Австриї, Стириї і Моравии. Явило ся також кілька послів. Ухвалено одноголосно резолюцию, протестуючу против ухвал віча шинкарів, жадаючих виключеня торговлї пивом і вином із круга промислу склепового та завізвано правительство і палату послів, щоби відкинули ті жаданя віча яко неоправдані.

Слїдуюче засїдане палати послів відбуде ся, як вже звістно, ві второк. Віденьскі ґазети доносять, що зі взгляду на то, що настала проволока в нарадах ческо-німецких послів, не можна сподївати ся ніякої зміни положеня у внутрішній полїтиці вже в слїдуючім тиждни і поки що будуть в палатї послів залагоджувати ся лиш пильні внесеня, а Молодочехи будуть знову вибирати від засїданя до засїданя, який предмет має прийти під нараду. — Під конець засїданя палати послів дня 27 с.м. відбула ся довша нарада межи всенімецкими послами Барайтером, Айзенкольбом, Лїнднером і Ганіхом з одної сторони, а поступовими послами Перґельтом і Урбаном з другої сторони. Оба поступові посли повідомили Всенімців о переговорах комітету, що має довести Чехів і Німців до порозуміня. На то дав їм пос. Барайтер таку відповідь, що Всенімцї не возьмуть доти участи в переговорах з Чехами, доки справа заведеня німецкої мови яко урядової не буде забезпечена.

Берлиньскі ґазети доносять, що султан Абдул Гамід дістав сими днями „виґавор" (докір) від російского посла. Зіновєв просив сими днями султана о авдиєнцию, а коли явив ся у него, згадав між иншим також і про по-

Пімста риб.

(З російского — І. Н. Потапенка.)

Що то за щаслива була вчера ловля! Без великих надій закинули свої сїти рибаки з малого села над Днїпром, там, де вже так широко розливає ся, що подобає на початок моря. А риб тепер треба, бо Різдво вже близько і купцї прямо били ся о товар. Давали рибакам ледви часу на прикріплене човнів до берега, торговцї умовляли ся вже о ціну і силоміць всували задатки до рук.

Нинї печено в цїлім місті судаки і щупаки та смажено паштети з риб. Але рибаки не надїяли ся доброго полову. Вітер дув від моря, чогож отже можна було дожидати? Але коли вже сїти були закинені і рибаки закладали собі на рамена ремені до витяганя, вітер відвернув ся і нагнав в сїти безчисленну скількість риб. Остап Курґус, гетман рибацкої оселї, навантажив по береги два човни і повеслував до міста.

Яких півтора тузина рибацких хат стояло на острівци, котрого жителї всї колись приплили з міста. Перший дімок поставив собі Остап Курґус. Взяв сїти, кидав їх і ловив риби. Не ловив богато, але вдоволяв ся малим. Та з лїтами єго полів ставав чимраз обильнїйшим. І перед якими трийцяти лїтами, коли слава Остапа дійшла до міста, почали один за другим виселювати ся звідтам, будували хати і постепенно повставало цїле село. З початку всї як Остап, вдоволяли ся дрібним зиском, пізнїйше сполучили ся в „артель", спільним коштом справили величезний волок і почали вести риболовство раціонально.

Кождий артель мав свого начальника. У наших рибаків від початку не було сумніву хто стане гетманом. Остап Курґус перший тут поселив ся; він був основателем села, проте одноголосно вибрали єго гетманом. Знав, де хоронили ся риби, де були гнїзда судаків, карпів, щупаків і сомів, де судаки перебувають в червни, а де в серпни, коли в їх місце появляли ся карпи, а коли випливали осетри.

В селї не мали шинків анї склепів, але місто було близько, можна було єго чайкою за годину досягнути, а скорше ще лекшим човном, котрий як перце мчав по Днїпрі.

Остап із значним зиском позбув ся свого полову. Не був сам, але товаришили єму два рибаки із села, а коли згодили ся на купно, потягли всї, як звичайно, до коршми, підлити згоду. Коршма була близько, над самим берегом. Коли грав у ній орґанїст, а воздух був спокійний, чути було музику на острові, а коли вітер дув від суші, могло здавати ся, що грають в рибацкій оселї.

То підливане згоди має свої власні звичаї. Не приходить ся до коршми, щоби при шинкваcї хильнути чарку і вийти чим скорше. Нї. Входить ся поважно, хрестить ся перед сьвятим образом, засїдаєсь за столом, кличесь о кварту сивухи та закуску, наливаєсь горівку в чарки і помежи одним ликом а другим ведесь поважну розмову. Говорить ся про старих людий та погоду, обмовляєсь неприсутних а хвалить ся тих, що належать до товариства.

З ходом розмови стаєсь само собою, що по першій кварті наступає друга, потім третя і четверта, аж нїхто не зможе їх більше почислити. Так бувало завсїгди, і тим разом не дїяло ся инакше: пили так довго, аж на дворі стало смеркати ся. І тодї Остап з двома рибаками вийшли з коршми, кождий мав в голові немов млиньске колесо. Остап нїяк не міг собі пригадати, на яку оказию пив властиво, анї де находив ся, в місті, чи на острові.

Один з торговців, котрий менше трохи випив, а може мав сильнїйшу голову і держав ся ще сяк-так на ногах, журив ся, як три рибаки дістануть ся на острів, бо вітер віяв сильнїйше і від ріки напливали спінені филї та гудїли голосно.

— Скажіть но, як ви попливете домів?— питав добродушний торговець із сильною головою. Може-б ви лучше забрали із собою з двох веслярів.

Рибаки обидили ся.

— Що? — сказали. — Чи ми не рибаки? Нас Днїпро сам до дому занесе.

Ноги Осипа черкали в піску дивоглядні фіґури, як сходив до берега. Правда, що єго ноги не привикли ходити по твердій суші, але талапали по водї, коли Остап витягав на берег сїти, або їздили чайкою на прохід.

Всї три постановили їхати одною чайкою, друга мала лишити ся в місті, звідки стягне ся єї на другий день. Попрощали ся з торговцями, всїли на човен і відбили від берега.

слїдний побут нїмецкого корабля шкільного „Штайн" та висказав своє здивованє з того, що султан на торжество пращаня післав був на той корабель свого сина Турхан-Еддіна; на таку чемність султан не здобув ся в тім часї, коли виїздив з Константинополя великий князь росийский Николаєвич.

З Танджера доносять, що кабільске племя Бенї-Дер обступило знову місто Тетуан та обсадило всї дороги до него. Тимчасом султан приїхав зі своїм двором і войском до Менінес, щоби помолити ся в тамошній сьвятини і поки-що палять села в околици, де жиє зворохоблене племя Семмур. Коли опір сего племени не буде занадто сильний, то султан з початком грудня приїде до Рабах.

Новинки.

Львів дня 29 го падолиста 1902.

— Іменованя. П. Намістник яко президент ц. к. краєвої Дирекциї скарбової іменував в егаті особовім зарядів салїнарних в Галичинї і заряду салїнарного в Качинї на Буковинї ад'юнктів салїнарних: Вільгельма Манна і Мирослава Ляврецкого управителями гірничими і гутничими, а ад'юнкта салїнарного Максимілїяна Александра Велькопольского управителем гірничим в IX. клясї ранґи; елевів гірничих: Мариана Козаневича, Зигмунта Рудольфа Вольского і Премислава Валеріяна Прибиловича ад'юнктами салїнарними в X. клясї ранґи.

— Перенесеня. Львівский ц. к. вищий суд краєвий переніс канцелїста судового Івана Флїсса з Рави до Коломиї.

— Іменованя і перенесеня на зелїзницях державних: Стефан Колтуняк, ад'юнкт в Гадікфальві на Буковинї, іменований начальником стациї Фольксґартен в Чернівцях, а Іван Фастнахт, асистент в Лужанах начальником уряду стацийного в Бергометї. Перенесені: Дмитро Красножон, асистент з Ходорова до Станиславова; Тадей Мидович, асистент, з Букачовець до Заболотова; Генрих Райхен з Заболотова до Букачовець; Мартин Файхман, асистент, з Моршина до Ходорова в характері касиера особового; Арон Айферман, асистент будівництва із секциї консервациї в Чернівцях до експозитури управи руху в Ґураґуморі; Макс Кеніґ, ад'юнкт, з Іцкан до Гадікфальви; Іван Лїхтенберґер, асистент, начальник стациї в Бергометї до Лужан.

— Дві нові посади ухвалив Видїл краєвий установити в бюрі краєвої комісиї промислової і предложити в сїй справі внесене соймови, а то: референта промислового з платнею 3.600 корон і додатком активальним 720 корон. і апліканта концепцового зі студиями правничими і торговельними з ад'ютум 1400 кор. річно.

— Тов. ґімнаст. „Сокіл" пригадує, що загальні збори членів відбудуть ся в недїлю дня 30 падолиста с. р. о год. 4 по полудни в сали товариства при ул. Підвале ч. 7 зі слїдуючим порядком дневним: 1. Відчитанє протоколу; — 2. звіт з дїяльности старшини за р. 1901/2; — 3. звіт касовий; — 4. звіт комісиї контрольної; — 5. вибір старшини; — 6. зміни статута; — 7. внесеня і інтерпеляциї. — *А. Будзиновский*, голова, *Денис Кучика*, справник.

— В Раві рускій основує ся товариство „Руский Народний Дім в Раві руській" зі слїдуючою цїлию: ширити просьвіту, добробит і моральність межи народом, плекати і підпирати питому науку, штуку і лїтературу, двигати і розвивати рільництво, торговлю, ремесло і промисл, словом всї галузи економії, а таким чином дбати взагалї про полїпшене так морального як також материяльного биту руского народу. — До осягненя сеї цїли товариство має право: (§ 2) 1. побудовати в Раві-руській „Народний Дім" з відповідною салею для драматичних вистав, концертів, вечерниць і всяких иньших зборів самого товариства і иньших товариств та з відповідними убікациями так для підрядних інституций самого товариства, як також для поміщеня других руских товариств і інституций; 2. отворити і удержувати для членів читальню і бібліотеку; 3. уряджувати виклади і відчити; 4. завести школу сьпіву і музики; 5. основати і удержувати науково-рукодїльничу школу; 7. причиняти ся до розвою рільництва, огородництва, садівництва, пчільництва, молочарства та домашного промислу; 8. опікувати ся рускою молодежию ремісничою і торговельною; 9. в справах просьвітно-економічних скликувати публичні віча і видавати відозви; 10. устроювати господарско-промислові вистави; 11. спомагати рускі пожиточні видавництва; 12. основати і удержувати музеї. — Майном товариства є (§ 4) 1. вписове, вкладки і одноразові датки; 2. добровільні жертви, спадщини і записи; 3. товариством набуті реальности і доходи з них; 4. доходи з вечерниць, концертів, театральних вистав, відчитів і льотерий; 5. фонди передавані ким небудь на одну з цїлий зазначених в § 1. — Членами товариства (§ 7 ст.) є: а) члени основальники, котрими стають ся ті правні і фізичні особи, що зложать в хосен товариства даток 50 кор., б) звичайні члени — Русини без ріжницї пола, що вплатять вписове 1 кор. і річної вкладки по 2 кор., або одноразово 40 кор. і правні особи, що вплатять вписового 2 кор. і річної вкладки по 2 кор. або одноразово 80 кор.; для міщан і селян вкладка знижена до половини; в) почесні члени, котрими можуть бути ті фізичні особи, що для добра руского народу вельми прислужили ся. — Товариством управляють: (§ 14 ст.) 1. загальні збори, 2. видїл і 3. надзираюча комисия. — Перші загальні збори членів товариства (§ 48 ст.) будуть скликані, коли товариство буде числити що найменше 40 звичайних членів. — Зголошеня вступленя в члени і всякі грошеві датки просить ся присилати до о. Евг. Горницкого, пароха в Раві рускій.

— Шкода через фальшованє чеків при закупнї соли виносить 62.380 корон. Але що Видїл краєвий видавав сіль на підставі предкладаних єму чеків, котрі не могли викликати нїякого підозріня, бо були без нїяких поправок і перечеркнень, а крім того заосмотрені урядовою печаткою і підписом урядника почтового — то майно фонду сільного, що правда потерпіло шкоду, але фонд має право пошукувати собі шкоду на почтовій касї ощадности, бо органи тої каси, приймаючи вкладки і видаючи квіти, мали обовязок бути осто-

---

Оба рибаки веслували, Остап як довгий простягнув ся на днї човна. Чайка колихала ся з боку на бік, раз підносила ся так високо, що здавало ся, до неба дістане, потім глубоко спадала між хвилї.

Вітер вив і свистів над ухами, а коли рибаки виїхали на середину ріки, буря ставала щораз сильнїйша. Так було темно, що на десять кроків нїхто не міг нїчого доглянути. Небо засунене хмарами не дозволяло спостеречи анї одної зорі. Від острова блимало кілька сьвітил, подібних до сьвятоіваньских червачків.

Веслярі вдивляли ся в ті ясні точки, анї на хвилю не відвертаючи очий.

— Уважай, на ліво держи! — командував Остап, бурмотячи не виразно, але стараючи ся задержати повагу гетмана.

— На ліво держи! — повторили рибаки тим самим голосом, а за хвилю роздалось опять:

— На ліво держи! на ліво!...

Так ішло кликанє дальше і дальше, щораз тихше і тихше, як з великої далечи, немов хтось позатикав рибакам рот.

Нараз кликанє урвало ся, вихор видер весло з рук веслярів, чайка перевернула ся горі дном і всї три, очивидно і Остап Курґус, пішли на дно, як камінї.

Пішли на дно. Не було на се ради. Опали як оловяні кулї, котрих уживає ся до обтяженя волоків. Всї три один поруч другого, глубше і глубше; аж нагло ударили ногами о пісковате дно....

— Слава Богу, доїхали вкінци, — сказав Остап до своїх товаришів і єго обхопило приємне почуванє на гадку, що має вже тверду землю під ногами, а тамті повторили:

— Слава Богу, що доїхали вкінци.

Вітер притих. Не чути вже єго свисту, анї зловіщого рику зісохлих тростин на березї, анї грізного шуму хвиль. Нїчо не ворушить ся. Тут в долї так тихо, як нїколи там в горі на земли.

— Ну, щож, приятелї, що тепер будемо робити? — спитав Остап товаришів.

Ті отворили очи і глянули на него. Хитре питанє.

Щож на него відповісти? Волять не говорити нїчого, отже зиркають в бік збентежено.

Нараз в мертвій тишинї розлягаєсь дивний шорох, беззвучний а проте чути єго, немов в ухах шумить, і здає ся, що хто ковалїв валить нараз молотами і цїлий хор чортів виє свої піснї. Шорох зближає ся щораз більше. Три рибаки повертають голову в сторону, звідки доходить гамір і ось показує ся їм величезна паща щуки. Щука розкриває пащу і являє ся друга паща, потім третя — хвиля — і вже їх тузан, сотка, цїлі полки пащ.

— Ах! от і є, розбійники! — кричать хором, а найголоснїйше щука, котра перша показала ся. — Остап Курґус і єго два товариші! Алеж то красно, дуже красно! Нарештї, нарештї маємо вас!

— Зїдять нас, обгризуть до кости, ті драби! — подумав Остап і єго товариші. А що не був трус, Остап постановив порозуміти ся із щуками, заким єго зїдять.

— А хто-ж ви єго? — спитав.

— Ти сего не знаєш? Га, га, га. Чи мало нас перейшло через твої сїти та твої руки в послїдних трийцятьох роках? Що? не пригадуєш собі?

— Гм, виглядаєте як щуки — пробурмотів Остап.

— От ми і є. Приглянь ся нашим зубам, а переконаєш ся.

— Так — відповів Остап.

— Тепер, небоже, буде з тобою конець, не маєш вже чого надїяти ся.

— Очивидно, бачу се сам. Вас є цїла армія, а нас лише трох. Щож так втрiщили баньки? Беріть ся до нас?

— Нї, нї, то не піде так гладко. Ми лише висланники, маємо глядати звірини. Довго вже на тебе ждемо Остапе! Тепер, як вже тебе маємо, будемо тебе судити!

— Хто буде мене судити?

— Хто, ти питаєш ся: хто? Наш найвисший судия, сом!

— Сом?

— Сом! Заведемо вас всїх трех перед єго трибунал. Гайда, судаки! Ловіть сих людий і ведїть їх перед суд! А ви, швидкі плотицї, поплиньте скоро до судиї та донесіть єму, що несемо Остапа Курґуса і єго двох товаришів!

Плотицї поплили наперед, Остапа і єго приятелїв окружили судаки, і так ішло наперед. Плили щораз глубше і глубше і стрічали громади ріжних риб, і всїм оповідали пливучі попереду щуки:

— Остап Курґус і два єго товариші! Тягнемо їх перед суд!

І всї риби завертали та плили за ними. Так ішло дальше і щораз дальше; і дивна річ, три рибаки плили також і йшло знаменито, не дуже гірше як у щук та судаків. Потім уступило пісковате дно а дістали ся в намул.

Врештї, серед найглубших багон замітили величезного сома, окруженого меньшими сомами і товпою величезних карпів.

— Гм, подумав Остап, прецїнь я не знав, де найбільші соми криють ся!

— Ага, йдуть! — замітив сом подібним до грому буркотом, отвираючи притім широко свою величезну пащу. — Хотів би я чути, що можеш сказати на свою оборону. Чи признаєш ся до вини?

— До якої вини? — здивував ся Остап.

— Очевидно ти винуватий! Від трийцятьох лїт ловиш риби в свої зрадливі сїти, продаєш їх в містї, де їх варять, смажуть, сушать на сонци і маринують. А ти удаєш, що не знаєш, на чім полягає твоя вина?

— Вже добре — відповів Остап — розязв лише свою пащу і проглини мене. Бодай тобі вийшло на здоровле. Як хочеш, то сам до твоєї пащі всуну ся...

— Дивіть, який він хитрий. Вірю, що ти хотів би дати ся проглигнути, але мій друже, не викрутиш ся хитро-мудро.

рожними при відбираню вкладок, а тогди було би перешкодило фальшованю квітів призначених касою на доказ, що сторона вложила вкладку.

— **Краєвий союз кредитовий** відносить ся з просьбою до всїх інтересованих, що хотїли би набути землю, щоби єму донесли: кілько наміряють набути ґрунту, кілько орного поля, кілько пасовиска, а кілько лїса, за яку цїну, який капітал можуть зараз зложити, а яку би евентуально хотїли засягнути позичку на намірене купно. Інтересовані, що мають до позбутя маєтности більші або менші, зволять подавати: кілько моргів поля числить посїлість, кілько орного поля і якої кляси, кілько пасовиска, кілько лїса, кілько жадають та які довги є до сплати і на яких условинах. Усї предложеня належить зголошувати на адресу „Краєвого Союза Кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, І. пов.

— **Двох небезпечних вломників** і межинародних мантїїв удало ся оногди прихопити віденьскій полициї. Один з аґентів полицийних довідав ся, що дня 19 с. м. приїхав з Франкфурта знаний у Відни і вже караний вломник і що рівночасно якийсь молодий мужчина волочить ся по реставрацнях на передмістю Верінґ та старає ся там межи гостями продати якісь цінні папери. Полиция здогадала ся, що то один і той сам, та стала за ним слїдити. Оногди побачив єго аґент полицийний в якійсь реставрациї і вже не спустив з ока; ходив всюди слїдом за ним, аж він зайшов до одного дому і там щез. Аґенти обсадили зараз оба входи і чекали аж той мантїй вийде. Наконець вийшов він і ніс вже під пахою якусь велику пачку. Аґенти пустили єго кілька кроків наперед і в тій хвили, коли він хотїв сїдати до найманого фіякра, арештували єго і відобрали пачку. Показало ся. що то був челядник шльосарский Альойзий Поурт, родом із Зальцбурґа, котрий вже сидїв по кілька лїт в криміналї і знаний під прізвищем „чорний Люзль“. В пачцї, яку він ніс, знайдено цінні папери вартости 24.000 марок. Показало ся, що ті папери походили головно з крадежи в Монахові дня 30 жовтня, коли то хтось там в само полудне украв був богато дорогоцїнностий і 18.000 марок цїнними паперами. Полиция була тепер цїкава, чого той чоловік заходив до згаданої перехідної каменицї, і зробила там ревізию Там знайдено другого спільника якогось Ганса Пеца, також знаного вже в криміналах, котрий від кількох лїт допускав ся великих обманьств і давнїйше під іменем ґр. Бетлєня купував навіть великі маєтности і вишукував собі богаті наречені, від котрих витуманював великі гроші нїби то на заложенє якоїсь фабрики. При нім знайдено також богато цїнних паперів походячих з крадежий в Німеччинї іменно у Франкфуртї над Меном і в Монахові. Обох взяли зараз під ключ.

— **Крадежі у Львові.** Чотири великі бочки селедців вартости 320 К украли оногди невислїджені доси злодії з подвіря реальности при ул. Казимирівскій ч. 2 на шкоду купця Натана Кльознера. — Тамтої ночи прихоплено в робітни цукорника Соботницкого нотованого злодія Тараса Ганущака і відобрано єму значну скількість медівників вартости 30 К.

— **Нові жерела нафти.** В Тунісї (в північній Африцї), 75 до 80 кільометрів від міста Туниса відкрито величезні жерела нафти. Точнїйші розсліди показали, що туніска нафта єсть дуже подібна до американьскої. Аж тепер піде й „політична“ вартість сего краю для Европи дуже в гору.

— **Два рази застрілений, що дожив 100 лїт.** Якийсь Фрутас Кабаллеро, бувший кравець, обходив сими днями в Мадридї свої соті уродини мимо того, що був два рази застрілений. А то була така істория: Підчас першої ворохобнї Карлїстів взяв був єго ґенерал Кабрера, один з проводирів ворохобників два рази до неволї. Перший раз дістав ся він в неволю разом з 18 своїми товаришами по битві під Туделя. В тій хвили, коли комендант крикнув: „Стріляй!“ Кабаллеро зімлїв і упав на землю і куля єго не поцїлила. Пізнїйше знайшов єго якийсь селянин і відтер єго. В кілька лїт пізнїйше дістав ся він знову в руки Карлїстів, котрі казали єго розстріляти разом з 35 товаришами на рівнинї коло Тольози. Сим разом поцїлила єго куля в сам рот і вилетїла карком. Єго взяли яко трупа і несли на кладовище. Але люди, що єго несли, побачили, що він ще жиє та занесли до шпиталю, де застрілений вилїчив ся і зовсїм подужав. Кабаллеро вернув відтак до Мадриду і взяв ся там до кравецтва. Тут дожив він сто лїт. Від кількох лїт не може він вже працювати і жиє з ласки добрих людий.

— **Перший посол — від часів Дарія.** З Атин доносять, що там ожидають важної події в найблизшім часї. До грецкої столицї має приїхати перский посол, і межи Персиєю а Грециєю мають завязати ся дипломатичні зносини. Атиньскі ґазети звертають при сїй нагоді увагу на то, що від часу такої дрібнички, як 2393 лїт, іменно від того часу, коли перский король Дарій, син Гістаспа в 491 р. перед рожд. Хр., прислав був своїх послів до атиньскої републики, і по чім відтак слїдувала битва під Маратоном, не було ще в Атинах перского посла. Але по приїздї посла в 1902 р. чей нема вже обави, щоби межи Греками а Перзами прийшло знов до кровавої війни.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 падолиста. Стан здоровля Є. В. Цїсаря єсть вповні вдоволяючий і від слїдуючого тиждня буде Монарх мешкати мабуть в Бурґу.

Відень 29 падолиста. В комітеті угодовім — як кажуть добре поінформовані — настали знову великі трудности що до проєктів, які мають бути предложені на повнім засїданю нїмецких послів з Чехії. Розходить ся головно о новий подїл на округи судові. — Наради комітету будуть вести ся аж ві второк.

Бомбай 29 падолиста. Приїхав тут ґен. Кіченер і має обняти головну команду над индийскою армією.

Льондон 29 падолиста. З Тієнцину наспіла вість, що хіньске правительство носить ся з гадкою завести загальну службу войскову і що вже виготовлено відповідну інструкцию. Служба войскова має там тревати три роки.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові 28 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·60 до 7·80; жито 6·50 до 6·60; овес 6·20 до 6·30; ячмінь пашний 5·25 до 5.70; ячмінь броварний 5·75 до 6·25; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·50 до 6·—; бобик 5·50 до 5·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 68·—; конюшина біла 75·— до 90·—; конюшина шведска 65·— до 90·—; тимотка 24·— до 28·—.

— То ще хитро-мудро?

— Навіть дуже!... Нї, наперед замаринуємо тебе в соли, потім висушимо на сонци, потім усмажимо на пательни, а вкінци зваримо в окропі, щоби ти на власній шкірі покушав того, чого так ласкаво з нашою братією позваляв собі. Доперви по тім всїм з'їмо тебе.

— Там до чорта! — буркнув Остап — скробаючись за ухом — то буде красна істория.

— І ще яка! — потакував сом. — Можемо зараз зачинати. Дїти, до роботи!

І почали. Сейчас знайшли ся три величезні камені, зверху гладкі як гибльовані дошки. Остапа і єго товаришів розібрано і уложено на тих столах. Судаки приволїкли кілька бочок грубозернистої кримской соли, якої уживає ся в околици до соленя риб. При кождім рибаку станули по два оселедцї, а ті, що стояли над Остапом, мали незвичайно острі рубцї. Почалась робота.

Найперше Остапа вительбушили і напхали солию, о скілько лиш влїзло ся. Потім посолили єго зверха, наповнили рот, ніс, уха. Для більшої певности поробили єму нарізки на плечах та бок х і натерли солию докладно. Сю роботу сповнили карасї, селедцї лиш блискали зубами.

— Щож, добре так? — запитав сом.

— Неконче — відповів Остап, а в слїд за ним єго два товариші, з котрими дїяло ся те саме.

— Тепер затягніть їх на сонце, до сушеня! То подобає ся їм лїпше! — приказав сом.

Чотири карпи, по кілька фунтів ваги, взяли Остапа на плечі і винесли на поверхність ріки, де пекло і жарило сонце, і Остап нескінчено довго лежав на плечах карпів і сох і сох, аж висох на тріску. Зараз біля него сохли два товариші. Потім спущено їх на дно, де були розпалені три огнища, а на кождім стояла величезна пательня.

— Тепер усмажте їх, але уважайте, щоби хорошо прирумянили ся і хрупало смачно. Карасї, то ваша робота! А не забудьте о квасній сметанї! Будуть далеко смачнїйші!

Остапа і єго товаришів уложено на пательнях і почало ся смаженє. Перевертали ся безнастанно і підскакували в гору. Але сом не вдоволяв ся ще тим.

— Скоро, докиньте масла! І барабольки також! То раз буде смачна страва! Поправте ще огонь!

— Вже готові! — закликали карасї.

— Готові? Вже? Дуже добре! Тепер до кітла з ними! Здаесь, всї три змістять ся до одного. Буде міцнїйший росіл. Не забудьте цибулї, перцю і бобкового листя! Борзо, всьо борзо!

Винято трох рибаків з пательнї і кинено їх до кітла з водою, що кипіла, булькотїла і парувала.

— Боже милосердний! за що мене так караєш? Що я завинив? — кричав Остап з глубини кітла, коли вже не міг видержати і — пробудив ся!

Дїйстно пробудив ся, бо чайка нагло ударила о берег і кромі сего один з товаришів дав єму порядного бухняка.

— Вставай, Остапе? Ми дома!

— Чи справдї дома?

— Розуміє ся! Чому би нї? Ми все доплиємо. Від того ми рибаки.

— Гм, гм... Ну, але сон я мав страшний. Не віриге певно!

Затягнено чайку до заливу і Остап оповів товаришам, коли вже війшли до хати, який то мав страшний сон. Оба закликали рівночасно:

Такий сон, то лише рибакови приснити ся може! То правдивий рибацкий сон!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).